

ת"פ 22227/03/11 - מדינת ישראל נגד ניקולאי פדורנקו

בית משפט השלום בפתח תקווה

20 יוני 2017

ת"פ 22227-03-11 מדינת ישראל נ' פדורנקו

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם ניקולאי פדורנקו ע"י ב"כ עו"ד אסף בקרמן

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירות של תגרה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום עולה כי ב-8.1.11 בכיכר המייסדים בפתח תקווה, תקף הנאשם את א ט (להלן: **המתלונן**) בכך שהכה אותו באגרופו בלחי ימין, הפילו על הרצפה ותפס בצווארו. בנוסף, כאשר קם המתלונן על רגליו וברח, רדף אחריו הנאשם ובעט בו. כן איים הנאשם על המתלונן כי יפוצץ אותו במכות. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן סימנים אדומים בצווארו.

בדיון מיום 18.6.12 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והוסכם כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן.

כן הוסכם כי אם התסקירה החיובי, המאשימה תעתורלחידוש מאסר מותנה העומד ותלוי כנגד הנאשם ולהטלתיפצוילטובהמתלונן, ואילו במצב בו יתקבל תסקיר שלילי או במצב של חוסרשיתוףפעולהאומסוכנותגבוהה, תעתור המאשימה להפעלת התנאיולהשתתעונשמצטבר.

לאור זאת הופנה הנאשם למתן תסקיר בעניינו אשר יבחן אף את שאלת הפעלת המאסר המותנה.

מהתסקיר שניתן ב-21.7.13 עולה כי הנאשם, יליד 1987, עלה ארצה בשנת 1999 עם משפחתו.

לנאשם בת שנולדה בשנת 2012 מבת זוגו בשנים האחרונות.

לנאשם 7 אחים ואחיות. אמו של הנאשם אינה עובדת ואביו של הנאשם נפטר בטרם עלתה המשפחה לארץ ונמסר כי היה אלכוהוליסט. הנאשם סבל מקשיים שונים בשנות ילדותו עקב המצב המשפחתי המורכב והחל לצרוך אלכוהול בגיל

9.

עמוד 1

לאחר עלייתו של הנאשם לארץ המשיך בצריכת אלכוהול וחבר לחברה שולית ובגיל 14 החל מעורבותו הפלילית.

הנאשם נדון לתקופות שונות במעון נעול ושהה בו עד שנת 2004.

הוא למד 9 שנות לימוד ולא גויס עקב מעורבותו הפלילית.

נמסר כי תפקודו של הנאשם אינו יציב, הוא אינו מתגורר במקום קבוע וצורך אלכוהול וסמי פיצוציות.

לגבי העבירות הנוכחיות הנאשם מסר כי היה במצב של שכרות בו התקשה לשלוט על כעסיו ולנהוג באיפוק.

הנאשם מסר כי הוא מתמודד עם כעסים רבים ורואה באלכוהול ובסמים גורמים מרגיעים. הנאשם הביע רצון מילולי בעריכת שינוי ובהשתלבות במסגרת טיפולית.

הנאשם הופנה לעמותת "אפשר" ולמרפאה הפסיכיאטרית העירונית בפ"ת לבחינת טיפול תרופתי מרגיע.

ברם, הנאשם ניתק קשר עם שירות המבחן ולא פנה אל הגורמים הטיפולים הנ"ל.

בנסיבות אלה לא ניתן היה לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

הנאשם לא התייצב למספר דיונים בבית המשפט, ולאחר שהובא בצו הבאה בפני בית המשפט התייצב לדיון מיום 4.2.14, ובו עתר לאפשר לו פניה נוספת לשירות המבחן.

מהתסקיר השני שהוגש, מיום 12.4.15, עולה כי הנאשם ממשיך בצריכת אלכוהול, וביקש להפנותו למסגרת טיפולית כאשר להתרשמות קצינת המבחן הבקשה נבעה מחששו מתוצאות ההליך המשפטי והפעלת המאסר המותנה.

קצינת המבחן סברה כי יש להפנותו למסגרת סגורה ואולם הנאשם סרב לכך וטען כי מסוגל לעבור את התהליך במסגרת פתוחה.

הנאשם הופנה שוב לעמותת "אפשר" והוא קבע פגישה ליום 16.12.15.

נמסר כי לאחר עדכון זה נותק שוב הקשר עם הנאשם.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם אינו משתף פעולה ואינו ער לקושי במצבו ובצורך בקבלת טיפול וכן מתקשה בקבלת סמכות וגבולות.

לאור זאת נמסר כי אין יעילות בהמשך מעורבות שירות המבחן.

הודגש כי יתכן ובמסגרת סגורה יוכל נאשם להצליח בהליך גמילה ובשינוי דפוסי התנהגותו.

הנאשם לא התייצב לדיונים הבאים שנקבעו וביום 16.7.15 הותלו ההליכים כנגדו לצורך איתורו.

ביום 5.1.16 התקיים דיון בו נמסר כי הנאשם אותר וההליכים כנגדו חודשו.

בהמשך הוטלו ההליכים שוב לנוכח אי איתורו של הנאשם, וחודשו בשנית ביום 26.2.17 לאחר איתורו.

בדיון שהתקיים ביום 28.2.17 ביקש ב"כ הנאשם דחייה של הדיון לצורך הערכות והדיון נדחה לצורך שמיעת הטיעונים לעונש.

בדיון מיום 18.4.17 עתר ב"כ הנאשם לאפשר לנאשם לפנות שוב לשירות המבחן, זאת לנוכח טענתו כי הנאשם יצר קשר עם עמותת "אפשר" בחודש 3/17 במטרה להשתלב בטיפול בגמילה מאלכוהול.

ב"כ הנאשם הציג מסמך מטעם עמותת "אפשר" מיום 20.3.17.

בהתאם להחלטה מפורטת שניתנה בדיון, נדחתה בקשת ב"כ הנאשם ונקבע כי הצדדים יטענו לעונש.

לבית המשפט הוגש במסגרת הטיעונים לעונש גליון ההרשעות הקודמות של הנאשם, ממנו עולה כי לנאשם 4 הרשעות קודמות בשנים 2005 - 2009 בעבירות רכוש ואלימות, בגין אף ריצה עונשי מאסר בפועל.

הנאשם אף הועמד לדין בבית משפט לנוער בשנים 2001-2003 בשלושה תיקים בגין עבירות רכוש ואלימות והליכים אלה הסתיימו ללא הרשעה ובמסגרתם נשלח הנאשם למעון נעול לתקופות ממושכות.

ביום 9.11.2009 הורשע הנאשם בת"פ (שלום פ"ת) 8811-06-09 בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חבלה במזיד ברכב, הפרעת שוטר במילוי תפקידו והתנגדות למעצר חוקי.

על הנאשם נגזרו 7 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי בן 10 חודשים במצטבר.

כן הוטל על הנאשם מאסר על תנאי בן 8 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה שעניינה אלימות.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש של 13 חודשי מאסר, שיכלול את הפעלת התנאי וכן עונש מאסר של חמישה חודשים במצטבר, וכן להטיל עליו מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

צוין עברו הפלילי המכביד של הנאשם והמאסר מתונה התלוי ועומד כנגדו.

נטען כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא תיק זה כחודשיים בלבד לאחר שחרורו ממאסרו האחרון, כאשר תלוי ועומד מעל ראשו מאסר על תנאי בן שמונה חודשים.

כן נטען כי לנאשם ניתנו מספר הזדמנויות לשתף פעולה עם שירות המבחן וכי בתסקירים מצוין שפנייתו מונעת ממניעים חיצוניים ורצון להתחמק מעונש, ולא מתוך כוונה או רצון אמיתי לשיקום.

ב"כ המאשימה טענה כי אין לקבל במקרה זה טענה של חלוף הזמן כשיקול לקולא, שכן הנאשם הוא שגרם להימשכות ההליכים באי התייצבותו לאורך ההליך.

לעניין הארכת המאסר המותנה, הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ (מחוזי חיפה) 5929-08-09, שם נקבע כי הכלל הוא הפעלת מאסר על תנאי ולא הארכתו, וההארכה תעשה רק מטעמים מיוחדים שיירשמו, ונטען כי במקרה שלפנינו לא מתקיימים טעמים מעין אלו.

ב"כ הנאשם טען כי יש מקום להורות על הארכת המאסר על תנאי.

נטען כי במקרה זה מתקיימים השיקולים המאפשרים את הארכת המאסר המותנה.

נטען כי הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן שמייחס לו עבירת תגרה שהנה עבירת עוון, שהעונש בצידה הוא עד שנת מאסר אחת.

נטען כי תיקון כתב האישום נעשה לאחר שבאת כוחו של הנאשם מסרה שהנאשם כופר בעובדות כתב האישום, שכן מדובר בתגרה, כאשר המתלונן וחבריו תקפו והכו את הנאשם.

נטען כי לאחר שנאמרו דברים אלה הסכים ב"כ המאשימה לתקן את כתב האישום לתגרה ואיומים.

בנסיבות אלה טען ב"כ הנאשם כי לא ברור מדוע המאשימה בחרה לנקוט הליך פלילי אך ורק כנגד הנאשם ומדובר באפליה שעל בית המשפט לתת דעתו עליה.

ב"כ הנאשם טען כי לבית משפט יש שיקול דעת להאריך את המאסר על תנאי.

נטען כי מדובר באירוע ספונטני שנמשך רגעים ספורים בלבד, וכי הנאשם היה באותה עת תחת השפעת אלכוהול.

ב"כ הנאשם טען כי האירוע שמפעיל את המאסר על תנאי הוא עבירת הקטטה, שהעונש בצדה הוא עד שנת מאסר, כאמור, כאשר לחובת הנאשם שמונה חודשי מאסר על תנאי.

נטען כי בשל מהות העבירה, המפעילה את התנאי, אין מקום להפעיל את עונש המאסר על תנאי, שכן אם בוחנים את תקופת התנאי למול העבירה שבה הוא הודה והורשע, יהא זה לא מידתי להפעיל את עונש המאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם טען כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 5798/00 **ריזי נ' מדינת ישראל**, ובעקבותיו בתי המשפט האחרים נקבע כי על בית המשפט, שעה שהוא נותן את עונש המאסר על תנאי, לראות לנגד עיניו שכל עבירה עלולה להפעיל את המאסר על תנאי, ולכן צריך ליצור מדרג בעת הפעלת עונש המאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם הפנה עוד לת"פ (שלום רמלה) 41424-01-14 **מד"י נ' יצחק אלון**, המאזכר את רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מד"י** בו נאמר כי "שעה שהמדובר במאסר על תנאי בלתי מידתי, הרי יש מקום לכך שבית המשפט יורה על הארכתו תחת הפעלתו וזאת במידה שהדבר מתיישב עם שיקולי שיקום הנאשם".

ב"כ הנאשם טען כי על אף שאין בעניינינו תסקיר המצביע על שיקום הנאשם יש לפנות למבחן התוצאה, ולכך שבמשך שש שנים לא הוגשו כנגד הנאשם כתבי אישום ולא נשקפת ממנו מסוכנות.

ב"כ הנאשם הפנה עוד לת"פ 5903-05-08 (שלום עכו) **מד"י נ' קושי מעדי**, שם נסקר **רע"פ ריזי**, ונקבע כי אין מקום להפעלת מאסר על תנאי בלתי מידתי נוכח נסיבות ביצוע אותה עבירה.

ב"כ הנאשם טען כי האינטרס הציבורי לא ייפגע באם יאריך בית המשפט את המאסר על תנאי.

נטען כי כלל הנסיבות, לרבות חלוף הזמן, האכיפה הבררנית והעדרם של תיקים חדשים, מלמד שיש מקום לתת לנאשם הזדמנות נוספת ולהורות על הארכת המאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם העלה טענה של הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית.

נטען כי המאשימה לא הגישה כתב אישום כנגד המתלונן אף שהיו כנגדו ראיות טובות לביצוע אותה עבירה, בעוד שכנגד הנאשם הוגש כתב אישום וננקטו הליכים פליליים.

ב"כ הנאשם התייחס לכך שטענה זו לא הועלתה עת הודה הנאשם, אך טען כי ניתן לטעון טענה זו בכל שלב.

ב"כ הנאשם הפנה לת"פ (שלום ים) 54467-12-11 **מד"י נ' יעקב סלמן**.

באותו ענין נאמר שאם בית משפט מצא בקיומו של ההליך פגיעה בתחושת הצדק וההגינות, יש לבחון אם ניתן לרפא את אותו פגם באמצעים מתונים ומידתיים שאינם מחייבים תוצאה של ביטול כתב האישום.

ב"כ הנאשם טען כי במקרה שבפנינו יש לתת ביטוי לחוסר השוויוניות בו נקטה המאשימה בהשתת ענישה מקלה על הנאשם ובהארכת המאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם התייחס לכך שבתסקירים לא ניתנה המלצה להארכת המאסר המותנה, אך טען כי מדובר בכלי שמטרתו המלצה בלבד, בעוד שבמבחן התוצאה ניתן להיווכח שלא נשקפת מסוכנות מהנאשם, ולא נפתחו כנגדו תיקים חדשים בשנים שעברו מאז ביצוע העבירות.

נטען כי מעיון בתסקירים עולות נסיבות חיו הקשות של הנאשם שמגיל צעיר ביותר לא זכה לסביבה יציבה ותומכת ובנסיבות אלה התדרדר לצריכת אלכוהול ולעבריינות.

לאור זאת עתר ב"כ הנאשם להתחשב בנאשם ולהאריך את המאסר המותנה העומד ותלוי כנגדו.

ב"כ המאשימה התייחסה לטענות לאכיפה בררנית ולראיות הקיימות כנגד המתלונן.

נטען כי חומר החקירה הינו מצומצם מאוד, כאשר המתלונן נצפה על ידי השוטרים בורח מהנאשם, והנאשם נראה מכה אותו.

ב"כ המאשימה טענה כי כתב האישום תוקן לעבירת תגרה מכיוון שחברתו של הנאשם עצמו מעידה במשטרה ומספרת שהיו אנשים נוספים שהיו מעורבים בתגרה ולא נחקרו במשטרה, שכן לא נתפסו ולא נמסר כל פרט מזהה לגביהם, למעט העובדה שהם גרוזינים ושהם אלו שניסו להפריד והלכו מכות עם הנאשם.

נטען כי כנגד המתלונן לא היו ראיות כי הכה את הנאשם, אף לא בעדותה של בת זוגו דאז של הנאשם, ובנסיבות אלה לא ניתן היה להגיש כתב אישום כנגדו.

ב"כ הנאשם טען בתגובה כי בהודעתה של בת זוגו של הנאשם נאמר "הם התחילו להרביץ אחד לשני" ומכאן כי היו ראיות למעורבותו של המתלונן.

נטען כי מעבר להודעתה של החברה גם הנאשם בחקירתו אומר שהמתלונן הכה אותו.

תיק החקירה הוגש לבית המשפט במסגרת הטיעונים לעונש.

ב"כ הנאשם טען כי מכל מקום מדובר בעבירה שאינה עבירה חמורה וכי למתלונן לא נגרם נזק, ובנסיבות אלה קיימת הצדקה להארכת המאסר המותנה.

הנאשם ביקש לומר את דברו בדיון.

הנאשם ביקש כי בית המשפט יתן לו הזדמנות נוספת.

לטענתו הוא החל לעבוד ואינו מסתבך באירועים פליליים כבר שנים, ובנוסף בכוונתו ללכת לטיפול גמילה מאלכוהול.

הנאשם טען כי הוא מבין שבעיית צריכת האלכוהול גרמה לו להסתבכויות והתדרדרות מצבו והוא מעונין כיום לפתוח דף חדש.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי לא יהא זה ראוי או מידתי להפעיל כיום את המאסר המותנה שנגזר על הנאשם בשנת 2009 (!), לא מבחינת חלוף הזמן ולא מבחינת אורכו של המע"ת.

לעניין חלוף הזמן, אמנם הנאשם גרם להימשכות ההליך עקב אי התייצבותו לדיונים, אך יש משקל לא מבוטל לעובדה כי במשך שש השנים שחלפו מאז ביצוע העבירות, לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, דבר המעיד על הצלחתו להימנע מהסתבכויות פליליות, חרף צריכת האלכוהול.

לעניין המידתיות, אני מקבלת את טענת הסניגור, כי הפעלת מאסר מותנה ממושך יחסית של שמונה חודשים, שנגזר באופן כוללני על "עבירות אלימות", בשל עבירת תגרה, שהעונש המירבי בה הינו שנה ובד"כ נהוג לגזור בגינה מאסר על תנאי, אינה רצויה ותינקט על ידי בית המשפט רק במצבים של חוסר ברירה, כגון במצב בו המע"ת כבר הוארך פעם אחת והינו חב הפעלה. אין זה המקרה שבפני. קל וחומר, כאשר כנגד הצדדים האחרים לתגרה לא ננקט הליך פלילי.

לפיכך אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

אני מחדשת את המע"ת שנגזר על הנאשם בת"פ 8811-06-09 למשך שנתיים מהיום.

אני מטילה על הנאשם 3 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת איומים.

אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלונן בסך של 1,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.8.17.

קנס בסך 500 ₪ או חמישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.17.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו סיוון תשע"ז, 20 יוני 2017, במעמד הצדדים.